Ч. 76 (11.329). Львів, середа 4. квітня 1928. Poeztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Дві сили.

Львів, 3. квітня 1928.

В сучасній Польщі суперничають дві сили: влада законодатна і виконавча, сойм і уряд. Від першої хвилі повстання чи реституції польської держави розпочалися змагання між цими двома силами, які трівають до нинішнього дня, виявляючись безнастанніми ваганнями. В дотравневому періоді перевага була на боці „суверенного" сойму, хоч недостача трівкої парляментарної більшости і неспроможність дати собі раду з основними життєвими і далекосяглими проблемами життя держави примушувала законодатну владу від часу до часу резиґнувати зі своїх сутніх прав у користь влади виконавчої. Так було між іншим підчас наступу червоної армії на Польщу в 1920 р., так було й пізніше в ері валютово-скарбової реформи, коли то необмеженими повновластями наділено уряд Вл. Ґрабського. Та не зважаючи на добровільне зменшення своєї влади, „суверенний" сойм всетаки був паном ситуації.

Різко змінилося положення після травневого перевороту, який став вихідною точкою своєрідної диктатури за „згодою" сойму. Травневий переворот поклав край всевладі законодатної влади, переносячи її фактично на виконавчу владу, що угрунтувалася в Польщі, як побідна леґалізована сила. Від 15. травня 1926 вплив, значіння і сила сойму постійно упадали. Побідний уряд примусив законодатну владу, ту саму, що ще вчора була „суверенною", леґалізувати переворот, перевести частинну зміну конституції в напрямі зміцнення виконавчої влади та виставити собі широкі повновласти. З тією хвилею сойм став чимсь у ролі іграшки в руках уряду. Обеззброєний, прибитий, принижений і поневіряний він був зданий на ласку і неласку побідного уряду. Повного півтора року вів він нещасне життя толерованого влізливця і годованця, як конституційна декорація всевладного уряду.

В потравневому періоді ролі помінялися. Колись гордий, самопевний сойм, перед яким міністри вилися як вюни і скакали як линві скочки, сам наложив на себе руки, перемінившись в невільника уряду, в пародію парляменту. В цьому періоді виступає дивне явище: уряд формально тримається букви закону, хоч і постійно зявляються і наростають тзв. конституційні сумніви, але послідовно обходить внутрішній зміст і духа конституційного законодавства. Отже осягнувши раз свою леґалізацію від зненавидженого і поневіряного сойму він думає про далеко більші і важніші справи. Тут не йде вже про леґалізацію його іствування, але про здійснення його думок і намірів і то новим соймом, новою репрезентацією населення. На явне проголошення диктатури теперішній уряд не в силі відважитися. Таж і неперебірчивий в засобах зберігти і поширити свою владу італійський „il duce" тільки ступнево ліквідував парляментаризм і засвоював собі самодержавство під фірмою фашистівської партії. Зразу ступити на шлях диктатури це значить: викликати революцію політичну, а може й соціяльну, ускладнену ще кошмарним національним питанням. Зрештою, навіть ґеніяльний Ленін мусів довго підготовлювати свою диктатуру під фірмою „диктатури пролетаріяту" та постійно творити опору для неї у всяких установах. Вихідною точкою й першою основою диктатури Леніна були „ради робітничих, селянських і салдатських депутатів". Усяка диктатура вимагає санкції ширшого громадянства, представництва, як не дійсного і безпосереднього, то підроблюваного, **ad hoc** твореного.

Зовсім природно, що і в Польщі період явної диктатури мусіла попередити підготовка. На протязі півтора року творено всякі установи й організації під гаслом марш. Пілсудського, покликано до життя пресу нову або запряжено до цеї роботи стару, яка нищила саму ідею парляментаризму, а одночасно під небеса підносила діяльність уряду й особу марш. Пілсудського. Творячи нові установи, підховуючи нові сили, як опору для диктатури, рівнобіжно нищено ті сили, що обстоювали народоправно-представницький принцип або були диктаторськими конкурентами (як напр. ендеція). Тим, чим для Леніна були „робітничо-салдатські ради", тим для марш. Пілсудського є сойм і то якраз сойм, який вийшов з нових виборів. І тому в ході виборчої акції зроблено все можливе, щоби в новому соймі здобути якнайбільше число прихильників уряду та його плянів. І тут знову могли ми заобсервувати цікаве явище: уряд не лише здобував усіми силами і засобами голоси і мандати для своїх прихильників, але й забезпечував себе на випадок „непотульности" сойму. Саме перед виборчим актом міністр внутр. справ ґен. Складковський заявив, що ніяке „вотум" недовіря сойму не змусить його до димісії. Єдино тільки на приказ марш. Пілсудського може він покинути свій міністерський фотель. Така заява є наскрізь незгідна з конституцією, бо § 58 конституції виразно постановляє:

„До парляментарної відповідальности потягає міністрів сойм звичайною більшістю. Рада міністрів і кожний міністр зокрема уступають **на домагання сойму**".

Вкінці зійшовся новообраний сойм і зустрілися дві сили: сойм і уряд. І то сойм, наділений довірям усього населення в загальних виборах й уряд зі своїми суперматичними тенденціями. Сойм намагався виявити свою самостійність і незалежність та легко пробував привернути собі як не вповні, то хоч частинно попереднє значіння згідно з конституцією. Вибір Дашинського на маршалка сойму і приняття наглости українського внесення про амнестію для політичних вязнів свідчили про самостійну ролю сойму. Знову ж уряд, як друга і суґґотивна сила, не виявив нахилу позбутися своїх уже застарілих навичок. Він продовжував суперматні замашки. Введення поліції до сойму під проводом міністра внутрішніх справ на приказ премієра й арештування послів, заповідь, що він може не відкрити сойму, незясування політичної лінії уряду, невнесення димісії цілого кабінету згідно з конституційними звичаями та обструкція проурядового клюбу все те доказує, що уряд не думає навіть шукати більшости, ані піддатися перевірці законодатної установи. В проурядовій пресі дальше лунають погрози й виставляються вимоги, щоби сойм самочинно створив більшість для підтримки **теперішнього, непорушного уряду.** Взагалі тут обернено кота хвостом, вимагаючи співпраці сойму з урядом, а не уряду зі соймом.

Перші дні життя нового сойму не принесли розвязки цього заплутаного питання. Загально панує замішання і гра на нервах. Сойм спершу зазначив свою самостійність, але опісля (при ухвалюванні тимчасового бюджету й культурно-інвестиційних кредитів) скапітулював перед урядом. Знову ж уряд відніс поразку при виборі маршалка сойму, але своєї тактики не змінив. Оборонці парляментаризму стараються теж здобутися на високі ноти, заявляючи, що час переляку вже минув та що боягузів уже нема. Однак ця автосуґґестія пепесівців не зовсім відповідає дійсности.

Дві сили стали тепер напроти себе. Нині важко говорити ще про ресурси і напрямні боротьби цих двох чинників. Ще важче говорити про гармонію між ними. Та рішаючий бій між ними розпічнеться серйозно аж при справі зміни соймового реґуляміну і питанні нових повновластей для уряду.

Донець, Донець!

(Від власного кореспондента.)

Париж, 27. березня 1928.

I.

Донець! Донець! І ще раз Донець! Французький горожанин, що ні за границі „солодкої Франції" виїздити не любить, ні ґеоґрафічними подробицями про далекі „екзотичні" краї не дуже то цікавиться, мусить, по волі чи неволі, кожного дня читати цю назву — як не в статтях (кінець кінців ніхто нікого не може присилувати читати статті), то принаймні в друкованих товстими буквами заголовках статтей і телеграм. Далека українська ріка, далекий шмат української землі добули собі тут, значить, раптом несподівану популярність? Популярність — річ певна, але не як **українські** ґеоґрафічні й політичні терміни. Нічого подібного! **Москва і Росія. Moscou і Russie**, і нішо інше. Наче за добрих, давних часів російського централізму — московсько-царського сперму, петербурсько-імператорського потім. Тонкости конституційної карти Радянського Союза, на якій Україна, щоб і не казати, має теоретично рівнорядне з Росією місце, далі, як і передше, остаються нижче політичної свідомости французької преси й французького громадянина.

Тай невже й захочете дуже вже строго судити за те цього громадянина? В нього є деякі свої справи й питання, пильніші й йому ближчі. Правду сказати: чого йому журитися приналежністю Донецького Басейну, коли ще кілька тижнів тому пишалися по всіх вулицях Парижа афіші з заохотою купувати „знамените російське вугілля з Донецького Басейну"? Або коли кожний французький поліціянт і жандарм знає, з урядових інструкцій, що горожани Радянського Союза — російські горожани, і ніщо інше?

II.

Що в дійсности криється за цими донецькими відомостями й чутками, ніхто тут цього точно не знав. Але й цих недостаточних чуток було доволі, щоб викликати у французького загалу (за вийнятком, очевидно, комуністів) як не явну й голосну, то бодай слабо закриваиу радість: що єдиний у світі могучий союзник Радянщини, Німеччина, донецькими досвідами буде відштовхнена від цього союзу, і що Радянщина буде нарешті вповні ізольована.

Зразком того, як Франція відгукнулася на донецькі події, може послужити виривок з уваг Ж. Бенвіля. Цей видатний публіцист зїдає трохи не кожного дня німців ранком, а закушує ними вечером. Оце мабуть уперше, від довшого часу, що він у якомусь міжнародньому питанні не поставився вповні й рішуче проти німців. Стилаєм Вальтера писав він оце між іншим:

„Султан Мулай Гафіз, приїхавши до Франції, побачив помпи; вони йому вельми сподобалися; він купив їх двадцятьчорити і повіз їх із собою до Мароко.

„— Треба тільки рухати підойму, сказав він своїм підданим, а матимете воду до схочу.

„Що одначе Мулай Гафіз поставив її помпи на піску, то не потекла з них ні каплина води, і він гірко й сердито лаявся на французького фабриканта, що його буцім-то обікрав. Те саміське сталося тепер у Росії (sic!) з німецькими інжинірами. Совіти замовляють найдосконаліші й найскладніші машини капіталістичної цивілізації, і потім не сходить з дива, що машини ці не працюють у їх бідолашній, примітивній і простацькій державі комуністичній. Вони попадають у лють і реєстрають, що їх зраджено. Ось вам і суть справи. Увязнення шести німецьких інжинірів було подією достойною Тибету, Китаю або навіть Осередньої Африки — пересердям якогось царика неґрів. Зрештою німці не далися заполохати, і їх уряд енерґійно заговорив з Москвою. Ще один крок, а можна було „передбачувати кінець німецько-радянських взаємин".

Кроку цього — поперек французьким сподіванням — Німеччина не зробила. В Женеві французи без особливого захоплення побачили деякі познаки німецько-радянської рівнобіжности і в справі розоруження. Донецьке питання потрохи сходить з порядку дня, кріза в німецько-радянських взаєминах не вибухла.

Вибухла би вона — надіються французькі кола — і дала би свої овочі іноїно тоді, коли увінчали-

сиб успіхом безупинні й вперті, хоч й тихі, заходи Бріяна коло замирення Німеччини з Річпосполитою.

В. П.

З життя наших установ.

Загальні Збори Центробанку у Львові.

Дня 22. березня н. р. між 4. і 8. год. пополудні відбулися Звичайні Загальні Збори Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові.

Зборами проводив голова Надзірної Ради д-р **Володимир Охримович** та заступник його д-р Михайло Волошин, а секретарювали дир. Мирон Гаврисевич і Маркіян Кисілевський. Учасників зборів було около 100 осіб, а саме: представники союзних кооператив з краю і фізичні члени Центробанку.

Звіт з діяльности за 1927 р. склав директор д-р **Кость Левицький**, який виказав значний поступ у розвитку Центробанку.

Мимо несприятливих обставин для розвитку кредитових кооператив уділи Центробанку в порівнанні з 1. січня 1925, є майже три рази більші, а резервові фонди зросли до суми 135.053.61 зол.

Також поважний є зріст вкладок ощадности. З днем 1. січня 1925 виносили вони 155.994.92 зол., а з 31. грудня 1927 виносять 866.311.51 зол. Крім того термінові вкладки виносять 277.566.73 зол., — так, що разом вкладки до обороту зросли до суми 1.143.878.24 зол., що є властивим і найважнішим оборотовим фондом Центробанку.

Відповідно до того зросли також уділені кооперативам кредити до висоти 1.123.713.57 зол.

Чистого зиску виказав Центробанк в минулому році 6.882.27 зол., з чого Загальні Збори призначили: 4.409.09 зол. на 10-відсоткову дивіденду від уділів, 1.473.18 зол. приділили до резервового фонду, а 1000 зол. на спеціяльну резерву страт. На добродійні, культурні та гуманітарні цілі видав Центробанк в минулому році з біжучих приходів суму 6.281.07 зол.

В останньому часі пороблено заходи в справі **відбудови кредитових кооператив в краю**.

Центробанк спирається в першу чергу на кредитових кооперативах по містах повітових і окружних і тому відновив досі понад шістьдесять повітових (окружних) кооператив, а шість таких кооператив прийшло з волинських земель. Ці повітові кооперативи мають патронізувати кредитові кооперативи по селах і місточках, так, що кредити для тих кооператив уділяється через повітові кооперативи кредитові.

Перепоною при віднові передвоєнних кредитових кооператив як також при засновуванні нових кредитових кооператив у низах стає недостача грошей, потрібних на початок діяльности кредитової кооперативи. Щоби усунути це недомагання та виробляти людей до ведення кредитових кооператив на долах, дала Дирекція почин до заснування Товариства „Ощадність" для поширення дрібних, **але масових збірок ощадностей в нашім народі**. Т-во „Ощадність" увійшло в життя в минулому році та розпочало свою діяльність обходом дійсного Свята Ощадности, що відбулося в дні 30. жовтня 1927 у всіх дільницях міста Львова і в краю. До сего часу зорганізовано в 14 центрах повітові відділи Ощадности, а вони організують збірниці Ощадности по громадах, які будуть давати матеріял до засновування кредитових кооператив на низах.

Щоби справу організації кредитових кооператив приспішити, рішено, щоби в цій справі **скликати конференцію відпоручників кредитових кооператив**. Для її підготовки розіслала вже Дирекція анкету з запитами про способи організації кредитових кооператив, як також відношення всіх видів кредитових кооператив до себе. Є надія, що організація кредитових кооператив на низах піде тепер скорішим темпом.

На внесення Контрольної Комісії Загальні Збори уділили **абсолюторію Надзірній Раді і Дирекції Центробанку**.

На місце уступивших на підставі статута **4 членів Надзірної Ради**, Загальні Збори вибрали пп. **д-ра Володимира Охримовича, дир. Миколу Заячківського, посла Остапа Луцького і дир. Івана Пашкевича**.

До Контрольної Комісії вибрані: пп. **д-р Іван Курівець, о. Дамян Лопатинський і д-р Юліян Савчак.**

Виборчі протести.

Сенатська округа львівського воєвідства.

Голова Окружної Виборчої Комісії ч. 51 Львів-повіт, покликаної до переведення вибору сенаторів у виб. окрузі „Львівське Воєвідство", оголошує: Проти вибору сенаторів, переведеного дня 11. березня 1928 р., внесено такі протести: 1) Іван Кухта і тов. з Гочви, пов. Ліско, з приводу неправильного урядування районової виборчої комісії в Гочві; 2) Григорій Мотовило і тов. з Видачева, пов. Переворск, з приводу неправильного урядування районової виборчої комісії у Видачеві; 3) д-р Ян Перацький, адв. у Львові, з приводу невідповідного пересилання виб. актів з районових комісій до Окр. Виб. Комісії, з приводу нельояльної агітації 1-ки і терору та зловживань державних органів; 4) Кость Личківський з Клепарова з приводу незаконного іменування ген. виб. комісаря і з приводу зловживань адміністраційних властей і державної поліції. Закиди й замітки проти змісту цих протестів можна вносити в 14-дневному речинці від дня видрукування цього оголошення в „Моніторі Польскім". До того часу можна переглянути протести і робити з них відписи в бюрі голови (суд. будинок, вул. Судова ч. 7, III. пов., двері 108).

Сенатська округа станиславівського воєвідства.

Проти виборів до сенату у виб. окрузі „Станиславівське Воєвідство" внесено такі протести: 1) Михайло Березюк і тов. проти виборів у громадах Ясенів Горішній і Криворівня, пов. Косів, мотивований незгідною з законом агітацією за 1-кою в обох тих селах; 2) д-р Юліян Олесницький, адв. у Станиславові, проти переведення виборів у цілій виб. окрузі, мотивований тим, що в повітах Богородчани, Печеніжин, Товмач, Снятин, Надвірна в цілім ряді громад збільшено безправно число голосів, відданих на 1-ку, що районові комісії висилали виб. акти до старость, а не просто до Окр. Комісії, що виб. акти, надіслані до Окр. Комісії старостом у Богородчанах, мали нарушені печатки, що не допущено мужів довіря до участи в працях районових комісій, що контролювано карти голосування, грожено виборцям, агітовано у виб. льокалях, заборонювано безправно виб. агітацію за листою ч. 18 і т. д. Проти змісту цих протестів можна вносити закиди на руки голови Окр. Виб. Комісії ч. 53 у Станиславові. Переглядати внесені протести і робити з них відписи можна в льокалі Окр. Виб. Комісії ч. 53.

Радянська Україна.

Буджет УСРР.

Третя сесія Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету, що відбулася в Харкові між 16. і 22. березня затвердила буджет УСРР на 1927/28 рік у сумі **294,677.614 карбов.** у прибутковій та видатковій частинах.

Невдача цьогорічного київського контрактового ярмарку.

Дня 18. березня закінчився в Київі контрактовий ярмарок. Перед війною київські ярмарки славилися величезними торговельними трансакціями не тільки в б. російській імперії, але й в Европі. В часи революції ті ярмарки цілковито перервалися. Більшовики відновили їх та покладали на них великі надії. Цього року ярмарок провалився. Голова ярмарочного комітету заявив співробітникові Ратау (рад. тел. агенц. України): „на основі фактичних даних можу ствердити, що гуртовий оборот ярмарку виносить 23 міл. карб., отже значно менше від минулорічного. Але головне ярмарку не в величині його обороту, а в тому, щоби виявити реальну ринкову коньюнктуру і сприяти торговим звязкам в обороті позаплянової торговлі. Роздрібна ярмарочна торговля пройшла з несподіваним успіхом, перебільшивши минулорічний оборот на 50 відс. Роздрібна торговля проходила дуже жваво і сконцентрувала значну частину обороту кустарної промисловости всього СРСР". Іншими словами голова ярмарочного комітету признав авторитетно провал ярмарку.

Справа памятника Шевченкові в Київі.

Памятник Тарасові Шевченкові рішено відкрити в Київі у 1931 р. в день 70-ліття смерти поета. Видатні українські вчені та численні громадські діячі думають, що найкращим місцем для памятника буде колишній миколаївський парк, де стояв памятник царя Миколи.

Теперішня столиця УСРР

В Харкові покликано до життя окрема комісія, завданням якої є ввести доцільний плян у розбудову міста. Роботи комісії почалися ще 1923 р. і мають закінчитися в 1931 р. Комісія докладно простудіювала територію міста, ґрунт і кліматичні умовини. Тепер остає під мешкальними домами 2,8 відс. площі, під фабриками і заводами 28 відс., під вулицями і площами понад 9 відс. Городи і садки займають у місті ледви 1,2 відс. площі. Щорічний приріст населення в Харкові доходить до 6 відсотків. Серед мешканців робітники становлять — 38 відс., урядовці — 37 відс., нетрудовий елемент — 14 відс. Число робітників зросло значно за час революції. У 1912 р. було в Харкові 26 тисяч робітників, а тепер є їх 88.000. Заселення міста дуже нерівномірне. В центрі міста воно досягає 379 душ на десятину.

Парляментарні вісти.

ПРОМОВА ПОС. Д-РА СТ. БІЛЯКА

(ік.) В дискусії над законопроектом про надзв. інвестиції промовляв представник Українського Клюбу пос. д-р **Ст. Біляк**. Він говорив: Як член бюджетової комісії я слухав із надзв. одушевленням промови мін. фінансів Чеховича, виголошеної перед членами комісії. Спочатку впевняв нас мін. Чехович про світлий стан фінансів польської держави, а під кінець говорив про небезпеку, яка грозить Польщі в недалекому господарською крізою. І саме тепер, коли грозить нова госп. кріза, уряд звертається з домаганням 93 міл. на надзв. інвестиції, які має намір покрити не з державних ощадностей а тільки з бюджетових касових засобів. Це може привести лише дальшу руїну, тому Український Клюб не може погодитися, щоби кидати десятки міл. на будову всяких величавих палат тоді, коли ще значна частина українського селянства живе у ліпянках, серед голоду та недуг і коли робітничі родини по містах приміряють у вонючих сутеринах. А вже

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ

Подув бурлацтва.

У 60-ліття М. Горкого.

У 60-ліття Максима Горкого, Радянський Союз шанує в ньому революціонера, Европа — великого мистця.

Література не надто часто дає назву революціонерів мистцям слова, що підготовили ґрунт новими ідеями під суспільний переворот; революція надто часто дає назву мистців тим, що на підготовленім ґрунті повторяють старі ідеї суспільного перевороту. Горкий не підготовив революції ні нового літературного напрямку; він не приніс нових ідей, а проте вся його літературна діяльність має в собі дещо із свіжого революційного подуву, без запаху трупів, згарищ і виття гієн.

На 20-кілька літ перед великою революцією він відкрив Европі одного із головних її героїв: босяка. Від постаті цього героя ніхто не затремтів диховісним прочуттям, мов перед примарами „Бесів" або проповідями Толстого: — „революція йде". У Росії звикли до цієї думки віддавна, в Европі не шукали в російській літературі політичних пророцтв. Горкий пишучи, також не бачив себе в ролі суспільного діяча. Його голокрутна життєва кар'єра — від пройдисвіта до становища світового письменника — мала в собі одну із рідких тайн щасливої творчости. Перед ним лежала, мов тінь його власного талі на надбережній, тема, за якою сучасні письменники сходять, висолопивши язик, до помийних ям і пнуться на димарі хмародерів.

Тема — оригінальна, сензаційна, екзотична, нетикана: життя босяка. А що це життя було не „випадково" його власним, Горкий почав сповідатись із своїх переживань природним голосом людини, яка не відчуває ніякої сензації та екзотики в своїй сірій буденщині. Він і не запримітив, що найшов якусь золотодайну жилу, що винесе його із намулу Волги на оксамитний пісок осяйного Капрі. Хто не має зрозуміння для мистецтва Горкого, скаже, що його великий успіх можна роз'яснити снобізмом публики, ласої на новий сюжет і моду „волоцюг" у літературі. А проте Горкий найшовши новий „тип", вклав у нього всю тугу чутливої, терпінням розумної людини, що шукає відповіді на болючі питання втомленої сучасної душі.

Чутливість і розум Горкого в тому, що він не переходить меж свого розуміння. Він ближчий нам, ніж Толстой і Достоєвський, одержимі вірою в божеську місію Росії та релігійним містицизмом. Його холодний, скептичний погляд переходить в легко-імлисту оптимістичну надію лише на думку про можливість духового розвитку людини. Не людини як людства, а як одиниці, що в деяких хвилинах у силі відчути велич людської гідности та святости життя. Коли він вірить у доцільність революції то лиш як лікар, який перед недужим організмом бачить єдине спасення: кріваву операцію. У фільософії Горківського босяка притаєна неодна риса російської вдачі, відомої нам із Достоєвського, Толстого, Турґенева, Ґончарова, Успенського чи Чехова; є там погорда до себе, суспільности та життя, і незясована нудьга, і ліньощі, і знесилена воля, і нестямні крики за повною свободою, і „чар" алькоголю...

Із усіх цих рис Горкий виводить найсильніше ті, що звязані найтісніше із своєрідною пригодою його власного життя. У чому їхня принада? У взаємннах долі російського бурлаки із переживаннями сучасної людини, що мріє про ті самі ідеали. Кожний із нас має настрої, коли свобода ввижається нам лише у формі самотної, безжурної мандрівки, хочби і напропадиме. Чи є більше привабливий ідеал як жити невинними пригодами? не мати ніяких обовязків: не почувати себе привязаним до ніякого клаптика землі; працювати хіба для втишення голоду; хилити свою голову тільки перед тими, яким складаємо поклін як побратимам у своїх мандрах, нахиляючись над їхньою душею?

Подув бурлацтва, що йшов від „босяцької" фільософії Горкого записали европейські літературні сейсмографи як легке тремтіння далекого неевропейського землетрусу. Той подух свободи, який у творах Горкого освіжував нашу потребу індивідуалізму, у Росії розуміли і розуміють як масове прапорне гасло.

Горківський бурлака не є вільний від загальної російської недуги: бациля фільософії. Країна, де всі фільософують, не має справжніх фільософів, а її мислителі не мають обовязку творити суцільного критичного світогляду. Не є випадковим те, що єдина російська мова має аж два терміни на означення правди: одної на буддень, а другої для вічности, що зветься „істина". Горкий, що залюбки дозволяє фільософувати своїм героям на тему „істини" і щастя, сильно привязаний до землі. Як Чехов пробує він жити без ілюзій. Як Гамсун шукає правди у самім безпосереднім контакті із процесом життя. Ніодин із великих російських письменників його одноліткі не має тої безпосередности, що Горкий. Андреєв, Мережковський, Бунін, Купрін, Арцибашев, кожний із них є під впливом „літератури" і домішує до крови багато чорнила, думаючи категоріями „книжок" уже написаних і намірених.

(Докінчення буде.)

впрост незрозумілим є якийсь тайний спец. фонд 5 міл. на „заг. культурні ціли". Мін. Чехович не вияснив на бюдж. комісії, на яку ціль мається ужити цей фонд. Українському народові, який має безліч культ. потреб, напевно не дістанеться з цього фонду ані один золотий, і напевно ані 1 зол. не піде з цього фонду на українське шкільництво. Тому в повнім переконанні, що український нарід із предложених інвестицій не матиме ніяких користей, Український Клюб буде голосувати проти.

БЮДЖЕТОВА КОМІСІЯ.

Варшава, 1. квітня 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік) В соймі пустка. Збереться він щойно 24. квітня, а покищо радить бюдж. комісія. Тому, що сподівалися, що сьогодня на будж. комісії розпічнеться генеральна політична дебата, на засіданні комісії явилися всі лідери клюбів і члени уряду з Бартелем на чолі. Від Українського Клюбу був присутній голова Клюбу пос. д-р Дм. Левицький, пос. д-р Баран і пос. С. Хруцький. Однак до генеральної дискусії не прийшло. На предложення предсідника комісії пос. Бирки рішено з початку вислухати загального реферату референта пос. Крживановського і приступити до подрібного розгляду предложеного бюджету, відкладаючи генеральну дискусію з політичним характером на пізніше. Відбудеться вона при розгляді бюджету міністерства фінансів. У своїм загальнім рефераті реф. пос. Кшижановський підкреслив, що крім предложених в бюджеті видатків на суму 2458 міліонів зол., треба ще брати під увагу 19 міл. як дефіцит державних підприємств і 5 міл. на культурні ціли з інвестиційного бюджету, себто разом яких 25 міл. Крім того уряд хоче видати 50. міл. премієвої позички і 75 міл. із касових запасів на купно вартісних паперів. Коли це підрахуємо то бюджет винесе по стороні видатків 2711 міл. Видаток 31 міл. на допомогу урядникам на 2-ий квартал є браний як передбачена надвишка прелімінаря, тому треба брати його на яких 16 міл. Взагалі на підвишку урядничих платень треба в бюджеті на дальших три квартали яких 93 міл. Загально, рахуючися з можливістю підвишки видатків, ще на яких 50 міл, бракує покриття разом на 140 міл. Отже треба шукати джерел підвишки державних прибутків. Маєтковий податок хоче уряд заступити постійним податком. Треба при такім бюджеті податковий устрій змінити в напрямі збільшення безпосередніх податків. Віцемін. Гроцинський доказує реальність поодиноких позицій бюджету. Справа підвишки урядничих платень може бути вирішена щойно в тяжкій, незаповідженій, бюджетовій реформі. Після того не приходить до генеральної дискусії, а приступлено до розгляду бюджету президії ради міністрів. Референт пос. Полякевич (1-ка) розглянув позиції Найвищого Адм. Трибуналу, каси, державних друкарень і державних видавництв. Цікава дискусія була над урядовими газетами. Віцепрем. Бартель пояснював, що „Газ. Львовскої" не можна зліквідувати тому, що уряд має супроти неї давні зобовязання. Основано нові газети, а то „Газ. Познаньску" і „Газ. Поморску". П. Бартель стверджує, що ці газети є потрібні місцевим воєводам. Не погоджується з поглядами, що уряд може впливати на публичну опінію при помочі приватних газет тому, що приватні газети часто промовляють в імени уряду без попереднього порозуміння з ним. (Пос. Четвертинський: приймаємо це до відома). Отже краще мати власні органи. (Пос. Діямант — ППС: Отже навіщо субсидіюєте приватні газети?) Заявляю, що із прес. фонду 200 тисяч зол. не впливає ані 1 сот. на ніяку газету. Зрештою я не в силі, каже п. Бартель, виконати докладно, хто що видає на газети. Я сам не даю і не знаю, чи яка газета була субсидіювана. (Пос. Діямант: Це треба вам зарахувати на добро, що ви про такі річи не знаєте).

Дальше голова Найвищої палати контролі Врублевський дає на інтерпеляцію пояснення, про надзв. комісію зловживань. Показується, що її праця дуже важка, бо як казав делікатно Врублевський, адм. власти не все реагують на візвання Палати контролі прим. в справі Орбісу Контр. Палата вимагала від кріох ?? ?гляду. Пос. Чапінський звертає увагу

на сумнівну позицію інвестиційного фонду, однак не хоче говорити про неї при бюджеті премієра. Від Пата вимагає обєктивних інформацій, які не є додержані. Щодо держ. підприємств і газет „Газ. Львовска", „Познаньска", „Поморска", то вони зовсім непотрібні, бо на публичну опінію впливають мінімально; субсидіювання а крім того передплачування виключно офіціяльними інституціями є безпотрібним видатком. Не знає про які зобовязання супроти „Газ. Львовскої", говорив п. віцепремієр. Під літературним оглядом „Газ. Львовска" мала колись гарні хвилини, але ті часи давно вже минули. Перший голова Адм. Трибуналу Ружицький дає пояснення в справі трибуналу. Показується, що на 19. І. ц. р. було 4.800 справ неполагоджених. Предсідник трибуналу оправдується недостачею урядовців. Після перерви і після обіду принято частину бюджету президії ради міністрів. Решту відложено до завтрішнього засідання.

ПОЯСНЕННЯ ДО БЮДЖЕТУ ПРЕЗИДІЇ РАДИ МІН.

Варшава, 2. квітня 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік) Бюджетовий прелімінар президії ради міністрів складається з трьох відділів. В адм. частині 1. центральна управа, 2. найвищий адм. трибунал, 3. компетенційний трибунал. В частині підприємств є Польська Агенція Телеграфічна. Крім того є там дальші пункти і видатки. Крім президії ради міністрів функціонує спеціяльна комісія для боротьби зі зловживаннями, з важністю до 6-го 4. ц. р. Загальна сума видатків: 2156 тисяч, прибутків лише 28 тисяч.

СПРОСТУВАННЯ.

Варшава, 2-го квітня 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік) У звязку із вісткою в „Ділі", що будьто би пос. Біляк на засіданні бюдж. комісії при розслідуванні закону про інвестиції, узалежнював становище Українського Клюбу до згаданого законопроєкту від вставлення двох міліонів на український університет, зазначується, що пос. Біляк такого внеску не поставив і не узалежнював від вставлення такої позиції якоїнебудь зміни Українського Клюбу відносно законопроєкту про інвестиції.

ТЕРОР НА УКРАЇНІ.

Варшава, 2. квітня 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік) Варшавські газети подають сьогодні вістку з Москви про репресії проти українських сепаратистів, зокрема проти нац. відломy української комун. партії. Число арештованих в Харкові під закидом змови, яка мала на меті відірвати Рад. Україну, переходить 50 осіб. Кількох арештованих вже розстріляно.

ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ.

Варшава, 2. квітня 1928.

(Власна телефонограма.)

(ік) З Кенігсбергу повідомляють, що сьогодня в год. 6.30 закінчено спільну конференцію між польською і литовською делегаціями, на якій рішено покликати три комісії: до госп. комунікаційних справ під головуванням поляка Шумлаковського і литовця Зауніюса, для справ безпеки під проводом Голуфка і Вальодіса і для справ прикордонного руху під проводом Тарновського і Сідзікаускаса. 20-го квітня зберуться в Берліні предсідники всіх трьох комісій для устійнення перебігу дальших переговорів, при чому тепер вже рішено, що перша комісія буде радити в Ковні, друга у Варшаві, а третя в Берліні або Кенігсбергу. Так закінчено першу частину переговорів.

Театри.

„Кооператива Український Театр" під дир. Н. Стадника (вул. Шашкевича): 3-го вистава у Вел. Міськім Театрі.

Міський великий театр:

3-го г. 7·30 веч. „Ой не ходи Грицю", — вистава Укр. Театру.

4-го 7·30 веч. „Помста Йонткова".

Міський „Театр Новин":

3-го г. 8 веч. „Леді Шік".

4-го г. 8 веч. „Леді Шік".

НОВИНКИ

— **Хитра метода лічення.** Пишуть нам: По провінції ширяють агенти познанського підприємства „Інститут штук лічничих", які намовляють людей брати на сплати дорогу книжку Більца „Нове природниче лічництво" (65 зол.). Деякі із них брешуть, що ця книжка вийшла теж українською мовою і присилають російське видання. За 15 зол. підписуєте реверс, на підставі якого мусите програти в суді процес і дістаючи в руки згадану „методу лічення" — вилічуєтесь природно з вашої наївности.

— **Катастрофи й нещастя.** В околиці Смирни землетрус: 40 убитих; одно село біля Смирни в руїнах. — У державі Алябама великий боряй знищив багато міст і сіл. — У стейті Альберта м. Саскетун ледяна крига висотою 30 стіп спричинила повінь на ріці Саскачеван, що залила 40 тисяч акрів землі.

— **Скандал в англійській маринарці.** Суперечка капітана корабля „Рояль Оок" з „першим" офіцером зросла до висоти урядового скандалу і стала предметом поважного слідства. Капітан корабля зганьбив офіцира у присутности підчинених не тільки в службовій справі, але й в справі товариській, що він не дбав про танцюристів для дам підчас танців. Офіцир покинув корабель і подав на капітана скаргу, основуючись на тім, що така поведінка не первшина. Свідки конфлікту беруть в оборону офіцира.

— **1500 посад** на народніх учителів буде вільних від нового шкільного року. М-ство Освіти має намір основувати кільнадцять нових шкіл у східніх воєвідствах, головно на Волині та в Новгородськім воєвідстві.

— **Бандитизм**, 4 роки тяжкої вязниці дістав 23-літній парубок із Рогатин, Лєхович за вбійство свого сусіда, побиття сестри і ранення свого батька. — В околицях Радимна нападає на селян і купців невідомий бандит, який під загрозою револьвера перешукує їхні кишені і забирає, що може.

— **Рекорди.** Спершу жіночі, такі: донька Льойда Джорджа міс Меган кандидуватиме при найближчих виборах на посла із партії свого батька. — Австрійська лікарка Поссанер-Еренталь перша дістала титул „медіціналь-радника". — У Білгороді призначена професором унів. на катедрі філософії Зеня Атанасієвич. — Із мужеських рекордів, менше почесних, варт навести як зразок „нелегке" життя одного громадянина із Шікаго: Там помер своєрідно славний сеньор Еспосіто, який мав величанський похорон, гідний свого шумного життя. Він був ватажком банди, що вела контрабанду алькоголю, мав діяментові поля в Трансвалю, а почав свою карієру, виїхавши з Неаполя в Америку, як жебрак. Він основав у Шікаго товариство „чорної руки", що висилало листи з погрозами, домагаючись викупу. Підчас війни він почав вести подвійне життя і дійшов до становища... посла, не покидаючи свого бандитського фаху.

— **Літературний куток.** Із поважного англійського денника „Морнінг Пост" беремо новинку про велику невдачу останньої песи одного із найбільших сучасних драматургів Люїджі Піранделя. Песу „Нова кольонія" виставили в Римі. Перший раз у цій столиці трапилось, що твір великого письменника зустрівся із бурею свистів і виттям авдиторії, яка не дала себе втишити. Сюжет песи небуденний і небуденними є засоби його переведення. Це казка з прольогом і епільогом про долю 16 мущин і одної жінки на малім острівці, вульканічної породи. Цих 16 мущин належить до ріжних суспільних клис, вони хотять почати там нове життя, але їх ріжниці вдач і поглядів доводять до ріжних конфліктів. Одинока жінка втікає від них, щоби зменшити їх суперництво. Опісля на острів наїжджає громада інших мущин з кількома жінками і боротьба продовжується. Є й в песі землетрус. Неприхильний настрій публики до такого великого письменника можна пояснити двома способами: або римська авдиторія не доросла до зрозуміння цього твору або генія Піранделя, з менту, коли він став офіціяльним фашистівським організатором театру ?? ?масса.

— **Світова всячина.** В околицях Києва відкрили великі поклади своєрідного графіту, який досі находиться лише на Цейльоні. — У кількох нім. містах застрайкували складачі часописів. — Між Спол. Державами і центр. китайським урядом підписаний договір в обороні чужинців у Китаю і для боротьби з комуніст. пропагандою. — На Криму, де сніг у марті є рідкістю, в останніх днях марта були метелиці. — Бувш. австр. офіцир генерал Гален, що попавши в російський полон вступив до большевицької служби і був якийсь час дорадником Чанкайшека, призначений військовим аташе в радян. посольстві в Берліні. — Москва і Варшава спробують наладнати воздушну комунікацію. — В околиці Мюнхена померла б. хоря віденського балету Леопольд. Лешер, славна з „найкращої ноги"; її син є відомим актором у Мюнхені. — Один із кандидатів на президента Спол. Держав сенатор Франк Вілліс помер на серце. — Форд виїхав на місяць в Европу.

— **До вистави „Ой не ходи Грицю".** Вистава в міському театрі заповідається дуже удачно. Зацікавлення публики надсподіване. Дирекція подбала про відповідну обсаду. Марусю гратиме п-і Кривицька, Гриця — Бенцаль, Хому — Березовський, Стару Шураїху — Березовська, Дарину — Барничева, Дмитра — Ярема, Галину — Бенцалева. Хори вишколені (ок. 50 осіб). Решту білетів продає Міський театр. Можна сподіватися, що їх не стане.

З „Сільського Господаря".

КОМУНІКАТ.

У звязку з появою нових організацій під назвою „Заводове Звйонзкі Рольнічe", які закладають чужі нам чинники головно на терені Станиславівського Воєвідства, а до яких втягається наших селян, Краєве Товариство господарське „Сільський Господар" у Львові подає до відома — що: 1) На засіданні Виділу Головної Ради Товариства з дня 25-го січня ц. р. стверджено, що ціли цих організацій противна гуртованню нашого селянства в рядах „Сільського Господаря", а саме організатори тих звйонзків, чужі нам по національности, не дають гарантії про мниме аполітичне обличчя цих товариств; 2) Тому Виділ Головної Ради на цьому засіданні і на засіданні 11. лютого ц. р. постановив протиставитись ширенню цих звйонзків, уважаючи їх шкідливими для нашої хліборобської організації, якою є „Сільський Господар"; 3) Виділ Головного Товариства взиває всі філії та Кружки „Сільського Господаря" противставитись основуванню цих організацій та звертає увагу, що громадяни, які стануть членами цих „Звйонзків" будуть викреслені з членів „Сільського Господаря", як ті, що ділають на шкоду нашого Товариства.

ЗА КРАЄВЕ Т-ВО ГОСПОДАРСЬКЕ „СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР" У ЛЬВОВІ:

Інж. Ю. Павликовський в. р., президент.

Інж. Е. Храплевий в. р., директор бюра

Дописи.

ЗБАРАЖ (Зміненна ухвала заг. зборів чит. „Просвіти"). В збаражський повіт приїхали люстратори з Т-ва „Просвіта" зі Львова, а саме: пп. Петрик і Брилинський. Це люди старші, статочні, поважні, добрі бесідники і що найголовніще: фахівці. Вони посвятилися тому званню, себто ширенню народньої освіти. Зовсім те інше „йти в народ" при нагоді, при вільному часі, а зовсім що інше доцільно, на основі уложеного плану йти по селах від читальні до читальні, повчати людей і заохочувати їх до зорганізованої самоосвіти. Успіх з тої праці буде великий. Добре робить Т-во „Просвіта" у Львові, що не зважаючи на великі перешкоди як зі сторони ворогів, так і перепони матеріяльної натури, підіймає пляново освітну роботу на велику скалю і висилає проповідників живого освітнього слова в нарoд. Треба було бачити загальні збори чит. „Просвіти" в Збаражі дня 25. ІІІ. ц. р., які тревали від 3. год. до 7. год. веч. З великим одушевленням і підйомом духа розходилося громадянство зі зборів. То є правдива народня школа — читальні „Просвіти". При кінці зборів (95 присутніх) на внесення д-р Андрія Гаврилюка змінено ухвалу загальних зборів членів читальні „Просвіти" в Збаражі дня 25. березня 1928 р. ухвалили одноголосно отсю резолюцію: „Всі ?? українці мусять змагати зі всеї сили до

будування українського народнього життя, а не до його руїни. З великим трудом і зусиллям працює у нас від 1868 р. Т-во „Просвіта“, яке ширить освіту по всій українській землі. На чолі цього просвітного руху стоїть визначний громадянин, бувший професор і директор гімн. Михайло Галущинський, якого тепер українське громадянство в повному довірю і пошані вибрало послом і сенатором. Цей українець зрікся державної посади, щоби всеціло піти на службу свому рідному народові і нести освіту в найдальші круги українського громадянства. В останніх часах руйнуючі елементи зачали робити наступ на нашу українську твердиню, якою є Т-во „Просвіта“, бо мають на меті її розсадити і розвалити. Нинішні загальні збори осуджують найрішучіше ті руїнницькі заходи, натомість висказують признання цілому Головному Виділови взагалі, а його голові Михайлові Галущинському зокрема, за їх зусилля вивести просвітне життя українського народу, битий шлях. Стоїмо непохитно на ґрунті співпраці з Головним Виділом Т-ва „Просвіта“ у Львові і його проводом“.

Від управи фонду „Учітеся“.

Пригадка усім Філіям і читальням Т-ва „Просвіта“.

Святкуємо роковини Тараса Шевченка і як що-року так і тепер кожна і найменша місцевість, де тільки живуть українці, обходить це народне свято гідно і по змозі величаво. В році 1921-ому в шістьдесяті роковини смерти нашого великого народнього Мученика, за долю і щастя України, що так горячо бажав для неї ясних промінів сонця, правди й науки, представники всіх наших краєвих культурних установ рішили здвигнути нашому Поетові відповідний памятник, який по вічні часи був би висловом нашої культури. Таким памятником було заснування всенароднього видавничого **Фонду „Учітеся, брати мої“**, якого завданням є відповідними видавництвами створити „писаний людовий університет“, щоби кожний міг придбати собі бажані відомости з усіх ділянок вселюдського знання. На здвигнення цього величного й достойного памятника рішено по всі часи віддавати чистий прибуток із Шевченківських обходів у цілому краю. Такий фонд засновано і завдяки щирому захопленню цею думкою нашої суспільности зараз приступлено до видавання відповідних книжочок.

Одначе, як це все у нас буває, захоплення тріває дуже коротко і в останніх літах вже тільки дуже нечисленні комітети, що уладжують такі Шевченківські обходи, вважають своїм обовязком чистий прибуток із них складати на призначену ціль. Діється те не з вини згаданого фонду, який старається сповнити по змозі добре своє завдання та видає книжочки, що загально тішаться признанням і вповні відповідають своїй ціли, але тільки з вини нашої суспільности, яка ніколи не має витревалости й постійности у виконуванні своїх рішень і постанов, та не знає громадської дисципліни. Наслідком цього діяльність фонду „Учітеся“ тільки повільно розвивається і мимо готових дуже гарних праць згаданий фонд може видавати дальші чергові книжки тільки в міру розпродажі виданих вже книжочок, що поступає дуже повільним кроком уперід. Так не може поступати жадне культурне громадянство. Всенародні постанови повинні і мусять бути виконані, а коли вони невідповідні, тоді можна і треба старатися, щоби відповідні чинники їх змінили, але доки це не сталося, треба такі постанови виконувати, бо інакше виходить безладдя, згіршення і неможливість виконання якоїнебудь культурної праці. Зогляду на те, що влаштовуванням Шевченківських обходів займаються переважно філії й читальні „Просвіти“, звертаємося цим до всіх філій і читалень нашого Товариства з пригадкою і закликом подбати про те, щоби цього року весь чистий дохід із Шевченківських ювилейних обходів справді пересилано Головному Видїлові на добро фонду „Учітеся, брати мої“, бо тим найгарніше відсвяткується память великого нашого народнього Пророка. Всі жертви оголоситься прилюдно.

У Львові, 23. березня 1928.

За Головний Виділ Т-ва „Просвіта“ у Львові:

Д-р Іван Брик, голова; **Василь Мутрий**, секретар; **Д-р Іван Раковський**, голова Фонду.

Нові книжки й видання.

КНИЖКИ

І. Свєнціцкий: **Іконопись Галицької України XV—XVI в.** Львів 1928 ст. 100.

о. д-р И. Сліпий: **Шляхом обнови.** Львів 1928, ст. 106.

„Крестьянская Россия“. Трудовая Крест. Партия. Прага 1928. ст. 76.

ЖУРНАЛИ:

Світ, ілюстрований журнал ч. 6. Зміст: М. Рудницький: Прогнаний гумор. М. Голубець: Зі старого записника. І. Гаврилюк: Ілюзії Півстоліття Болгарії. Церква в Вільшаниці. Нова теорія про землю. Б. Сімашев: Українські співаки. О. Вишня: Історія однієї історії. М. Матіїв-Мельник: Чумо! Чого шукає Бирд на південному бігуні. Е. Зеля: Застій. З міжнароднього жіночого руху. О. Ордай: Окрушки. Чи треба уміти читати й писати? Нові прибутки Британського Музею. Герой із долини смерти. Чуда старинного і нового світу. Як працює наше серце. Г. Г. Еверс: Справа Петерсена. Веселий куток 16 ілюстрацій.

Студентський Вісник. ч. 3. Зміст: Є. Маланюк: Mehr Licht. В. Недоля: Надломленість. Л. Тансюра: Мої спомини з визвольної боротьби. М. Мухан: Паноптикум. О. Пителю: Українізація освіти на Україні. С. Володимирів: Світове господарство. З життя українського студенства. З життя чужеземного студенства.

Жіноча Доля, двотижневик для українського жіноцтва, ч. 7.

Вільне Козацтво, 25-го березня, ч. 8 Прага.

Молоде Життя, часопис українського пласту. Львів, ч. 3.

Український філятеліст, місячник, ч. 3—4. Відень.

Літературно-Науковий Вістник. Річник XXVII. Том XCVI. Книжка IV. За квітень. Львів 1928. Зміст: Галя Мазуренко: 1918, 1919, 1920; А. Карашевич: Титани (памяти І. Франка); Поль Моран: **Charleston**; Вс. Петрів: Декілька слів про запорожський ім. К. Гордієнка полк; Левко Ромен: Ніч; Антін Крезуб: Облога Києва (докінчення); М. Іванейко: Шевченківський концерт; Наталя Лівицька: Дружині; Д-р Лука Луців: О. Кобилянська і Ф. Ніцше; І. Гончаренко: „Зрада інтелігенції; Ж. Бенда: д-р Микола Гнатишак: З сучасної мистецької прози Німеччини; І. М.: Причини поразки на Волині (лист з Волині); Галя Мазуренко: ***; О. В.: Тверда рука. Бібліографія. Нові книжки.

ОПОВІСТКИ.

Виділ Т-ва „Львівський Боян“ взиває всіх членів приходити точно на проби з огляду на близький реченець концерту. Проби відбуваються як звичайно у вівторки і пятниці в год. 7·30 вечір. 1—1

„Карне право на Радянській Україні“ відчит д-ра Володимира Старосольського відбудеться в Товаристві правників дня 5. квітня ц. р. в год. 6. вечером на „Бесіді“. Гостям раді. 1—1

Виділ Т-ва „Українська Студентська Громада“ в Кракові подає до відома інтересованим, що надзвичайні вписи на III. трим. філь. виділу Яг. Ун. будуть відбуватися від 23—28 IV. ц. р. Принятте є утруднене і залежить від удокументовання важними даними. — За Виділ: Ол. Гайдукевич. 1—2

Виділ Т-ва „Українська Студентська Громада“ в Кракові взиває отсих слідуючих т-шів вирівнати свої грошеві зобовязання згідно Т-ва: Бачинський Мих., Грегорович Мир., Декайло Ів., Дичковський Ев., Дозорський Мир., Дзіковський Ол., Зайшлий Мар., Кізикович Яр., Кічун Юл., Кудрик Вол., Кульчицький Т. Б., Логуш Вол., Магеровський Ст., Мельничук Ом., Романовський Осип, Сафіян Ол., Сілецький Вол., Стрийський Б., Хома Осип. 1846 1—1

Інж. Микола Меркун завідуючий держ. дібр в Ческім Тешині з дружиною Марусею родж. Бездітною зі Знойма подають до відома, що їх вінчання відбулося в Зноймі дня 26. лютого 1928. Замісць повідомлень жертвують 200 Кор. чеських „Рідній Школі“. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1842 1—1

Оповіщення Товариства взаїмних обезпечень „Дністер“ в справі вибору відпоручників на Загальні Збори.

Покликуючися на попереднє загальне оголошення в сій справі, подається до прилюдного відома, що збори вибору відпоручників на Загальні Збори „Дністра“ відбудуться виборчі збори членів того Товариства в поодиноких політичних повітах згідно виборчих округах як слідує:

16) в Бережанах дня 18. квітня 1928, в середу, в год. 12-ій в полудне в салі Т-ва „Надія“ під проводом о. Василя Дубицького, катихета в цїли вибору двох відпоручників з політ. повіту Бережани.

17) в Підгайцях дня 19. квітня 1928 в четвер, в год. 12-ій в полудне в салі філії „Просвіти“ під проводом о. Івана Товара місцевого пароха в цїли вибору двох відпоручників з політичного повіту Підгайці.

18) в Рогатині дня 25. квітня 1928 в середу, в год. 1. попол. в салі філії Т-ва „Просвіта“ під проводом д-ра Михайла Бабюка, місцевого адвоката в цїли вибору трох відпоручників з політ. повіту Рогатин.

19) в Стрию дня 19. квітня 1928 в четвер, в год. 12-ій в полудне в салі „Народного Дому“ під проводом о. Иосифа Мартинкова в цїли вибору трох відпоручників з політ. повіту Стрий.

20) в Бібрці дня 19. квітня 1928 в четвер, в год. 12-ій в полудне в салі Повіт. Т-ва Кредитового під проводом о. ДанилаМіхура, місцевого пароха в цїли вибору двох відпоручників з політ. повіту Бібрка.

21) в Самборі дня 26. квітня 1928 в четвер, в год. 12-ій в полудне в салі „Бесіди“ при вул. Шопена, під проводом п. Петра Шуиського, начальника складу Народної Торговлі в цїли вибору трох відпоручників з політичного повіту Самбір.

22) в Рудках дня 24. квітня 1928 у вівторок, в год. 12-ій в полудне в салі Народного Дому під проводом п. Гринька Химяка госп. в Новосілках гост. в цїли вибору двох відпоручників з політ. повіту Рудки.

23) в Товмачи дня 25. квітня 1928 в середу в год. 12-ій в полудне в салі чит. „Просвіти“ під проводом о. Івана Плавюка, катих. в цїли вибору двох відпоручників з політ. повіту Товмач.

24) в Коломиї дня 20. квітня 1928 в пятницю в год. 12-ій в пол. в салі Українського Нар. Дому під проводом о. Александра Русина місцевого пароха в цїли вибору двох відпоручників з пол. повіту Коломия.

25) в Богородчанах дня 18. квітня 1928 в середу в год. 12. в пол. в салі філії Т-ва „Просвіта“ під проводом п. Ілька Проця голови читальні „Просвіта“ в цїли вибору одного відпоручника з пол. повіту Богородчани.

26) в Жовкві дня 8. мая 1928 у вівторок в год. 12. в пол. в салі Народного Дому під проводом о. Арсенія Партики, місцевого пароха в цїли вибору двох відпоручників з політ. повіту Жовква.

27) в Бродах дня 23. квітня 1928 в понеділок в год. 12. в пол. в салі Т-ва кред. Самопоміч під проводом о. Григорія Микитюка, пароха в Гаях старобрід. в цїли вибору двох відпоручників з пол. повіту Броди.

28) в Чорткові дня 23. квітня 1928 в понеділок в год. 1. попол. в салі Т-ва Українська Бесіда в Нар. Домі під проводом д-ра Антона Горбачевського, місцевого адвоката в цїли вибору одного відпоручника з політ. повіту Чортків.

29) в Камінці струм. дня 24. квітня 1928 у вівторок в год. 12-ій в пол. в салі Народного Дому під проводом о. шамб. Михайла Цегельського в цїли вибору двох відпоручників з політ. повіту в Камінці струм.

ДИРЕКЦІЯ Товариства взаїмних обезпечень „Дністер“.

Винники. Звіт з діяльности комітету допомоги поводянам. Готівкою зібрано 969 зол. 65 гр. і 1 долар ам. Збіжа (жито і пшениця) 1.240 кг. Зложено на книжочку щадничу Центробанку 915 зол. 15 гр. і 1 долар. На закупно мішків видано 30 зол., за збірку і відставлення збіжа до Львова заплачено 24 зол. 50 гр., разом видатків 54 зол. 50 гр. По провіренню рахунків комітет розвязався дня 14. II. 1928. За Комітет: І. містоголова Кияк Стефан, II. містоголова Бацах Данило, касієр Домазар Юліян. 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.